

בעזהש"ת

ספר

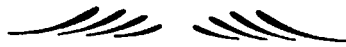
מגן אברהם

מכבוד קדושת רבינו הרב הצ' הק'

ר' שמואל רובין זצ"ל

בעה"ח ספר חומת הדת וזוהר דעת

ממיהאלאוויץ בסלאווקיי

בית דין צדק לכל מקהלות האשכנזים

ע"י העדה החרדית פרו"ח
(ועד העיר לקהלת האשכנזים)
פעיה"ק ירושלם תובב"א
ת.ד. 5006

פעיה"ק ירושלם ת"ו יום יא לחודש אייר שנת תשמ"ג

מ כ ת ב ה ס כ מ ה

לבקשת הרה"צ המפורסם מוכה הרבים כקש"ת הרבי רבי
יחיאל מיכל מיכלוביץ שליט"א מנתני"א שהוא יצק מים על ידו
שרוצה לאדפוסי אידרא ספר "קומי אורי" מהגאווה"צ
ממיהאלעוויטץ כ"ק רבי שמואל רובין זצ"ל.
ע"כ גם ידינו תכון עמו להדפיסם ולהפיצם בישראל לתועלת
חיכוי הרבים וזכותו תגן עלינו ועכ"י לישועה כללית בביאת
גוא"צ בב"א.

הכו"ח הביד"צ דפעיה"ק ירושת"ו

נאם **משה ארי' פריינד** ראב"ד פה עיה"ק ת"ו
נאם **ישראל משה** בלאאמו"ר הגה"ק מהרי"ץ זצוק"ל **דושינסקי**
נאם **אברהם דוד הורוויץ**

ג"א מצטרף לדברי הגאווה"צ הביד"צ שליט"א הנ"ל, ובודאי זכות
גדול הוא להפיץ תורה ויראה בישראל, וכאו"א יביא לביתו
ברכה.

יצחק יעקב ווייס רב ואב"ד פעיה"ק ת"ו

אחמר ר' יוסי בר חנינא אמר תפלוי אבות
תקנוי ברכוי כו:

ס פ ר

צ ל ו ת א ד א ב ר ה ם

ליקוש מהבב הייל בעניני עבודת הלב שהיא התפלה, עמק ורוש
מלכה, נדר ודורה, ושהיא אומנות אבותנו משנים קדמוניה,
והיא שעבדו להם בכל יום ויום, להושע ולהנצל מכל צרה וצוקה ועל ידה
תהי' אלהינו גם עתה במהרה בימנו אבירר:

==

מ פ ת ח ו ת

פרק א' זו מצוה שהתפלה והשיחה בינו לבין קונו הוא הדרך
הישן שדרכו זו כל הלדיקים מיומם אלה"ה. פרק ב' דף ג'
ז"מ שהקצ"ה אינו נזקק ונאסרו רק שנחפלו ונחננו אליו ויגאלנו
ומשל נחמד ונעים. פרק ג' עמוד ט' עולם העלה התפלה ונצני
חז"ל וזה"ק. פרק ד' עמוד ו' ז"מ שני התפלה ונצני להשכיחם
הקדושה להילח' כללי הקדושה. פרק ה' עמוד ט' חומר איסור
הדבור נטעת התפלה. פרק ו' עמוד ט' התפלה חיה נכח
ושניי' כעבור לאהבה ד'. פרק ז' עמוד י' כונה כוללות על
התפלה. פרק ח' עמוד י"א הזכרת שם שמים צינח. פרק ט'
עמוד י"ג חפלה נדמעות ענייה אמן ויהא שניי' נח. פרק י' עמוד
י"ד ד' עולמות. פרק י"א עמוד ט"ו צינול נמשכות נעות. פרק י"ב
עמוד ט"ו הכנה וקיוע לתפלה נכונה.

נסדר ע"י היק שמוא בלא"א עוריא יחאל ע"ה
מידאלעוויטן יע"א.

ה כ ר ט ה

על דבר שחבלי משיח הגיעו ועלו עלי. מרום קיילס ואנחנו לא נדע מה נעשה, אין לנו רק לחסום אומנות אבותינו, להסתכן אל די לחושיע אח שאריתנו, וכאשר דרשו מזיל עהים אל תראי תולעה יעקב מתי ישראל, מה חולעה ישזה אינה מכה אח האח אלא צפה כך ישראל אין להם אלא חפלה, וכמיש אשר לקחתי מיד האומרי צחרי ונקשתי, וכי צחרילקח

אלא לומר לך חרי זו חפלה, ונקשתי זו נקשה, אצל מפני לרוח השיעבוד נקחה לבנו ומוחנו מהצין גדל עמקוח וכוונות החפלה וכמיש זיל עהיע כרום זלוח לצני אדם אלו דברים העומדים צדוקה של עולם וצני אדם ומזוליס בהם על כן ראינו לדבר כמון להדפיס ענינים אלו ולהפיץ זין אחריי כדי לידע לזהר בחפלה ויחון די פליעתנו צהחגלות כבוד ולכותו צוהרה דידן אחיי.

צ ל ו ת א ד א ב ר ה ם

וכל שיה השדה טרכ יתי צארך וכי כי לא סנעיר וכי וארס אין וכי ופירשיי ובשלישי שכחוצ צו תולא הארץ לא ילאו רק על פחה קרקע עמדו עד שצא אדמיך והסתכל עליהם וידוז ולמחו האילנות והעשבים, וכן מלאנו אלל אצרהם וישכם אצרהם צנוקר אל המוקום אשר עמד שם שחיקן חפלה שמחית וכן אור הקציה לאציוולך השב אח אשת האיש כי נביא הוא ויחפלה צעדך וכי ויחפלה אצרהם אל האלקים, וכן מלינו אלל ילחק וילא ילחק לשוח צודה ודחזיל שחיקן חפלה מכה ואחיכ כשראת, רבקה עקרה כתיב ויעחר ילחק להי לנוכה אשתו וכן מלינו אלל יעקב כתיב ויסגע צנוקוס ודחזיל שחיקן חפלה ערביה ואחזיל צודיר שם נטל הקציה שיחתן של אצות ועשאן מפחה לגאולחן של צנים.

ובן כל האמות הקי עסקו בחפלה ותחנונים ואמרו צודרש למה נחעקרו האמות צצביל שהקציה מחארה לחפלהם צרבקה כתיב לנוכה אשתו ודחזיל זה עומד צזויה וכי ומחפלה וצרחל

פנה אל חפלה הענער ולא צזה אח חפלה [חסלים קי"צ] צודרש רבה כי ילחק פחה קרל צדורות הללו שאין להם לא נביא ולא כהן ואין להם אלא חפלה לצד אור דוד לפני הקציה רצשיע אל חצוה אח חפלהם חכהצ זאה לדור אחרון.

שובע חפלה אור משה לפני הקציה רצשיע כשיסיו צליך צלער ואין מי שיבקש רחמים עליהם מיד ענה אוחס איל הקציה, משה, חייך צכל שעה שיקראו אחי אני אענה אוחס כדכתיב מי כדי אלקיני צכל קראנו אליו [מדרש רבה].

פרה א

החפלה ושפיכה נפשו ולבו כמים נוכח פני ה' ולצקשו על כל מה שיחפך לו הן צלרכיו הגשמיים והן צענדות ה' הוא הדך הישן שדרכו צו אבותינו ונביאנו ורבותנו הקי זיל מעולם [מיכ דמשויה נקראח החפלה צליא לאצין שהוא ירושתנו מאבותינו] כמו שמלאנו אלל אדמיך סכאור

דזכרל מלינו שאמרה דנני אלקים וגם שמע צקולי וכו' נסחולי אלקים נסחלתי וכו' ופשיי צקשות החציצות לפניו וכו' ועוד כתיב זה רחל מנכה על בניי וכו' ונלחה כתיב ועיני לאה רכות ודחז"ל שהיתה צוכה ומחפלת שלא חסול צחלקו של עשי וכן כל השצעים וכששלה יעקב את בנימין אל יוסף אחז"ל צמדיר מקץ אמר להם יעקב הרי הבסקף והדי סדוקן והרי אחיכס וכו' אמרין ל"י ללוותך אכן צעיין אמר להון אס ללוותא אחון צעיין ואל שדי ימן לכס רחמים וכו' וכן כשהי יוסף צצית האקורים הרנה להחפלת לפני הש"ח כמו שאנו מחפלים מיי שענה ליוסף צצית האקורים הוא יעננו וכן אצותינו כשהיו צמלרים כתיב ויהי צימים הנפש].

פרק ב.

בו מכואר שעל ידי התפלה וצעקה אל ד' יבא ישועתנו ונאולתנו. כבימי צאתנו ממצרים.

כתוב בספר שער התפלה.

פסוק זה הדגד אשר חעשה להם וגוי הס"ד קחו עמכם דברים וגוי לפי שישראל אומרים רבון העולם הנשיאים חוטאים ומציאים קרבן ומחכפר להם וכו' עניים אנו ואין לנו להציל קרבנות א"ל דברים אכי מנפש שנאמר קחו עמכם דברים ושזו אל חי וגוי צכו והחפלתו לפני ואכי מקבל, אצותיכס בשכשחעצדו צמלרים לא צחפלה פדיחי אוחס שנאמר ויאכחו בני ישראל מן העצודה ויזעקו וחעל שועתם אל האלקים מן העצודס וגוי הוי איני מנפש וחס לא זצחים ולא קרבנות אלא דברים וכו' הרי מסורש צדצרי המדרש שאף ח"ו צעה צצני ישראל אינס יודעים את החורס אעפ"כ מסר להם הש"י ער וחרופס עיי חפלת העני הצאים להחפלת צמענה פיהם וצחכנת לצס שיעמוד להם חפלתם.

ואבינה צצנים בני עליון כלס חפלים ליראה את ה' ולעצדו צלצ חמים וצפרט צעצודה צבלצ היא חחפלה והעה הזחת צעזרתו יח"ש הוא עח זומן חפלה וקהלה לכל ומקוצים פניהם אל קיר מוצח ה' ומקירות לצס ילעקו לרפאות את מוצח ה' ההרוס וכו' ומכווכים את לצס לצציהם שצשמים נגד צ"ח קודש הקדשים אשר צעו"ס עד עחה הוא שמש ושועלים כצד הלכו צוועדיין לא עלתה ארוכת צח עמי והנה צעחוננו לא נסוג אחור לצכו מלחקות ל"י צבל עח ועונה.

והנה המזור והרפואה הצדוקה לנו שעל ידה צא יצא למה הוא עסק חחפלה כח"ש צמדדש פ"י חלוח על

תפלתם כמו שעמד לעמו ישראל צוללים
שועתם ולעקתם אף שלא היי צידם
עדיין זכות החורה.

ובזה יש לתת טעם לנחמות רחל אמונו
שנאמר בה (ירמיי' ל"א.) מלכה
להנחם על צניי עד שאמר לה הקצ"ה
יש שכר לפעולתך, ולהצין מה שצתחלה
מיאנה להתנחם ואח"כ את השיצ לה
הקצ"ה שיטיי ראוי להתקבל התנחומיו
ע"י זה.

זו הנה ומרשי החורה כ"א ומרש לפי
דרכו הקדוש אך הדרך השפוט כראה
ששם הקצ"ה על עמו ישראל הענין
הזה ע"י דיבור ישעיהו שיטיי בהם
הדבר כמו השקאת משקה השינה שלא
יגישו עד עשות המשפט בהם להשליכם
אל ארץ אחרת ולעזוב להם שיכפר
הגלות עליהם ולחזור לחיותם לעמיד
בזמן קרוב אך הנביא לעק להקצ"ה
עד אחי לא יקילו משנתם והשיצ לו
הקצ"ה עד אשר אס שאו ערים וגו'.

ואמנם הענין היא בקיבור ע"ד משל שעלה
ומה באחד מאצרי בן המלך
אשר כל הרופאים המומחים שצצית
המלך הסכימו יחד שאין שום רפואה
לזו רק לריכס לחתוך את האבר והנה
המטרוניחא אס הילד צאה ולעקה אל
המלך אמה שעלת המומחים לריכה
להצטות בעד כפשו שיטיי אך לעקה
צפ"י שדבר הזה קשה עליי כי לחתיכי
האבר לריך להשקותו תחילה משקה של
שינה להיות הילד ישן צשינה כמעט
כמו מיחה ונפלא מונה הדבר צמה
יקוץ החיובק כי מאוד קשה היקילה
מוות כזה ועל דבר הלעקה הלזו בקול
מר להכרח לה הרפואה קודם לזכה
הצטיח לה המלך צדבר הרופא ומרתיך
לה רפואה כזו אשר קגולת הרפואה
הלזו כמעט מווליא חיות להמת ממש
וצרחותה זאת מתחמת צלבה על
המעשי אשר נעשה.

והנה גם רחל אמונו צדבר הזה אשר
ידעה שאי אפשר להקצ"ה לעשות
המשפט הלז אס לא להשקותם הכוס של
שכרון והשמן לצבם לכן גם היא אמה
כדבר הלעקה הלזו אולי לא יקילו צני
מכוס השכרון והשינה הלזו עד שהראה
לה הקצ"ה כח הרפואה הגדולה והחזקה
שכבר רפא בה דהיינו שחפילה שבה
גאל את אצותינו מולרים אף שמהותם
אז היי קרוב לצחינת מתיס צלא חורה
ומלות העמיד לה זכות אצות וגאלו
משם, וזה שהשיצ לה הקצ"ה יש שכר
ושכר הוא צגומטריי התפלה ולכן אמר
לה הלשון יש שכר שכבר מוכן לעזור
לישראל צעת לרחם צעבור התפלה
וכבר נעשה הדבר צוללים לכן על ידי
תפלתם אזכור להם שכר פעולתך מה
שעשית והכנסת לרה צתוך ציתך הרי
צכאן רומז שאף צעת שאין ישראל
יודעים לרלות להקצ"ה ע"י זכות החורה
ומלוח שצידם אעפ"כ תפלתם כשומעת
להלומיח להם ישועה לפליטה גדולה ע"י
תפלתם כמיש צמדקש הנזכר חין אנו
יודעים החורה והשיצ להם הקצ"ה ע"י
התפלה [ומקמר שער התפילה להגש"ק
צעל צחר מים חיים].

והנה דברים כאלו קרו את אצותינו
כי הכבוד הניעל מציח חיינו
ומאלס ילאו כדומה לחתוך דבר מחיבורו
וכעוצר השומע מציח הרחם לכן אמר
הקצ"ה לישעיי (ישעיי וי) לך ואמרת
לעם הזה שומעו שומע ואל חצונו וגו'
השמן לצ העם הזה וגו' וענין הנצורה

פרה ג.

בו מבואר גודל מעלת התפלה ותקונה בעולמות עליונות ועוצם השכר הגדול בה כראוי.

מצות עשה להפסל בכל יום שנאי ועזדחס אח ה' אלקיכם ומי השמועה לודו שעבודה זו היא חפילה שנאמר ולעצדו בכל לצבכם אמרו חכמים איזה היא עבודה שנלבז זו חפלה [רמז"ס פ"א מה' חפילה].

דוד המלך ע"ה כשהשיג צרות קדשו גודל מעלת ותקון החפילה ויהי כדארתו שצני אדם ומלזלין צו דבר צרות קדשו ואמר כיום זלוח לצני אדם כדלזיל דברים שהם עומדין צדומו של עולם וצני אדם ומלזלין צחס.

ואת כל זה ראיתי וכתתי אל לצי טרס אחלה

לדבר על שער החפילה וכוונתה להציא קלטו ומאמרי הוהיק ותקונים בגודל מעלות ותקון החפילות בכל העולמות העליונות, וגודל מעלות החפילה דרך כלל הוצא צמנחא הקדושה צרכות פי אין עומדין דף ל"א אר"א גדולה חפלה יוחר ומעייט שאין לך גדול צמעייט יוחר ומעשה צרכו ע"ה ואפילו הכי לא נענה אלל צחפלה דכתיב כוי ואר"א גדולה חפלה יוחר וכל הקצנות שנאמר כוי ועוד כמה מאמרים. וז"ל זה"ק פי ויחי דכתיב ע"צ ח"ח כל צני דחתי לנפלא ל"י לקצ"ה צלפרא ופכייא צני לנפלא ל"י לקצ"ה צלפרא כדקליק כהורא כוי כדן צני צ"כ לאחקשרא צימינא דקצ"ה ולנפלא קמ"י צפולחנא דלוחא צנין דלוחא אחסין חוקשא לעילא ואמשיך צרכאין מעומקא עילאה לכלהו עלמין ומחמן אמשיך צרכאין לחחא ואשהכחו עלאין וחחאין ומצרכין

צחסא פולחנא דלוחא עכיל צקילור. עוד צדף ר"א ע"צ ז"ל סחא ואמר ויאמר לי עצדי חחה וגוי הכא דלוחא דצני צ"כ לללחא קמ"י דקצ"ה דאיהו פולחנא חלל צכא ויקירא מאינון פולחנין דמריי ח"ח פולחנא דקצ"ה דקיימא צעוצל כוי ואיח פולחנא דקצ"ה דאיהו פולחנא פכיומא יחיר דעיקרא דכלא כוי דלוחא דצ"כ צקשא אורין צקע קויעין פחחי פיתחין וקלקא לעילא כוי מלה קלקא ואנון ומחון דקיימין צאוריא חחמנין לדי קטרי עלמא וכוי ואמרו זכאין חחין ישאל דידעיתו לעערא למריכו צעטרין קדישין זכא חיהו פומא וכוי דעערא דא נפקי מניי כוי זכאה חולקי דצ"כ דידע לקדרא ללוח"י כדקא יואח צהאי ללוחא דמעטרי ציי קוצ"ה כוי. (ע"כל יוש"ה).

דחפלה היא צמקוס הקצנן דכתיב

וכשלמה פרים שפתינו (חושע י"ד) וכתיב ולעצדו בכל לצבכם וכי יס עבודה צלב, אלל איזה היא עבודה שהיא צלב הוי אומר זו חפלה ולכך לריך לזהר שחחא דוגמת הקצנן צכונה ולא יערב צה ומחצצה אחרת כמו ומחצצה שפוסלת צקדשים, ומעמוד דומיא דעבודה דכתיב לעמוד לשרת, והשוואח סנגלים ככהנים צשעה העבודה, וקציעות מקוס כמו הקצנות שכל אחד קצוע ומקומו לשמיטתו ומחן דווי ושלל יחוץ דבר צינו לצין הקיר וצינו לקרקע דוגמה הקצנן שחל"ה פוסלת צינו לצין הכלי וצינו לרלפי וראוי הוא שיהיו לו מלצושים כאיס מיומדים לחפלי כגון צגדי כהונה אלל שאין כל אדם יכול לצזא על זה ומייו טוב הוא שיהיו לו ומכסים מיומדים להפלה ומשם נקיות ואחר ציעשה דוגמת הקצנן עולה לריח ניחוח למקוס שהקצנן עולה והמלאך עושה אוחו כתר לקומו ע"כל העור אר"ח ס"י ל"ח.

פרק ד.

בו מבואר שעיי תפלה בכוונה
מסייעין להשכינה הקדושה להעלות
נצוצי הקדושה ממקום פווריהם.

והנה לפרש הענין שכחצ צחיקוי
זוהר חיקון חמשין חלח
ללוחין לכחחא צהון וגם מ"ש
לקלקא שכיחא צהון וגם לפרש הענין
ימיחא ושחלחא דצהון אחיד צה וגם
לפרש מ"ש כד קלקא סלקין עמה כל
לצא דלעילא וכדי לשצר אהן השומעים
לצבין כל דצר על חיקונו ולהצין גודל
כה העושם צוהי, כפרש צדך משל
למלך שנלךך לו אצנים עוצות ויקרות
ויפלאות שאין כמלאוי כ"א צמדינה
רחוקה עד מאלה, ולגודל הלורך שלריך
המלך לשלוח עד למדינה רחוקה זו
אין השליחות הלו נוסך לכל כי אולי
צחמה ריחוק הדרך יחסרד לצ השליח
מן גודל אהבת וחשקה המלך ועד
הגיעו שם יתיישב מאחו לעשות שליחות
המלך בגודל זירו וחריכות הענין ומה
גם חממה גודל יקר הדצנים אשר
זעזורים השליח יולא הוא ענין ועסק
רצ ויקר צעיני המלך לכן שליחות כזו
לא לכל נוסרה עד שאין המלך מוסך
שליחות כזו כ"א ציד צנו האהיב אליו
עד מאד וכמים הפנים לפנים וגוי והנה
אוחצי המלך המצקסים לעצות רלון
וכחח להמלך וצדך משל שלשה המה
מאוחצי המלך ומריליס דצריהם לפני
המלך לאזור הלא צבי המדינה אשר
לשם מושלח צן המלך מעלליהם קשים
ורעים ועושים א"ע כאילו אינם יודעים
אח המלך אולי יחנו כחך סוררת לפני
צן המלך והמס ימס לצבו ולא יתישב לעחו
צחס להכניעם ולהוליח מידם החפלים
סיקרים המפוארים לכן אס יחי רשות

המלך עלינו אנו נעפלים אליו להנסינו
ככל הדך אשר יהלך כגודל כבוד צן
המלך צהגיענו לשם יקר על יקר וכבוד
על כבוד כרצה לו צכדי שכל הרואה
בגדולתו אף אס לצ אצן לו המס ימס
אח לצבו וישפיל ויכניע א"ע כראוי
וככן לפני צן המלך, ומגודל חשיבות
צן המלך יחא כיחא להס להציה כל
החפלים היקרים הלרכים להמלך לקצלס
מהס כדרך המוציא מנחה ומנחה למלך
שכיחא להס מאד צזה כשהמלך מקבל
מהס, והנה דצרי האוחצים הללו הועצו
צעיני המלך להעשיח כן וללכת הס
עס צן המלך, והנה העוצות שגורמים
האוחצים האלו ע"י הליכחם עמו האחד
שכתעלה וכחגדל סצן השליח הלו צכל
מקום עצרו להחיועד ולהחצצר אליו
חשובי המדינה ללוות אותו צדרך וכי
מי רחא אלו האוחצים חשובי המלך
יולאים ולא ילא לכן כחרצה כבוד המלך
צהשליח צכל נוקס עצרו וצפרע צהגיעס
למקום פלוני אלמוני האוחצים הללו
מכוונים אח לצס לצזו א"ע ציחך שחח
להרצות אח כצודו.

והנה כבוד היקר מה שדרך לעשות
לכבוד המלך מחחלק לשלש דרכות
האחד להרצות חדות ושומחה לפני
המלך ולומר לפניו דצצרי שיכות וחצצרות
להשיב כפשו צגודל מחיקות ועוצ עעס,
ומה גם שאף צעצרות השמחה והחענוג
דרך להשתחווה ולהרצות קידה והשתחוי
לפניו בגודל יחא ופחד המלך כמישיכ
הצוה"ק (פי בשלח ד' כ"א ע"צ) וז"ל
ומאן דליהו כחימא אעיג דחמא אנפויה
דמלכא נהורין אמר מלכא ודאי שלס
הוא מכולא דעתי שלום אכא חמי
דצההוא כהורא דינא יחיב ואחככא
אעיג דלא איחחזיא דאל"ה לא יחא
מלכא שליס וע"ד צעי לאסתמרא עיכ
וגם צזה כבוד המלך לחמכו צשתי ידיו

עפ"ג

והליג על הארץ רק סמיכהו על השמים
 האוהבים וכל הכבוד הזה האוהבים
 האלו עושים ביתר חריפות עד שהרואים
 משתוממים ומתבהלים ומגד שליח המולך
 כופל עליהם והמם יומם לבס בקרצם
 כדונם וכשפלים וככנעים ומפני גודל
 שצירח לבס שצקצם לפני שליחי צן
 המולך ובכל האותם מייקרים לצן המולך
 ומגדל הספח והיורה כל אשר נאלץ
 אחס ומתחפלים היקרים אשר המולך
 חפץ זיקרם וחוף מהדוך הזה אלו
 האוהבים דצצרים הכוכים והישרים
 דצצרים המחקצלים על הלצ ומצרים
 לצצות השומעים עד שאלא כקן ידם
 ומעשי יד הם ילליחו ומאקפים הון יקר
 ומחפלי המולך. והנה אחר מלאח רלון
 המולך והשלוחים וצן המולך דעמם לחזור
 אל המולך ולעלות צומקם כצד מאד
 ומפני גודל החשיבות והתרומוות השלוחים
 וצן המולך צזה רוצא דרוצא ומתאקפים
 ללוותו וללכה אחריו עד צית המולך
 ובכל מקום צואם נחוסף ומחנה על
 מחנה עד שצעה צואם לפני המולך זו
 הוא שיצה וזו היא ציאה צומחנה כצד
 מאד ובכלות המולך אח גודל יקרה
 הדצד הנעשה ילא ושוח לקראח צואם
 צתיקפת גודל שומחה והענוג וכבוד
 וצפרט צהעריכס לפני המולך אשר צידם
 מה מאד נפל כהורא רצא צצית המולך
 וכהורא על כהורין והמולך היודע שכל
 הכבוד הגדול הזה וכל הדצרים הנעשים
 והמנחה אשר הציאו צידם הכל נעשה
 ע"י הגרמח הג' אוהבים האלו עד
 כמעט שמושיצם צחיקו ומחצק ומנשק
 להם ומענה צפי המולך שאלו ומאתי
 חפליכס ולכל אשר תשאלו לא אשיצ
 פניכס ריקם עד חלי המולכות והעש
 וזה הוא כענין הדצד טרם יקראו ואני
 אענה שקודם שהם שואלים מהמולך
 כצד פנה אותם שיעשה רלונם דצדך

קדומת עשים לשומעים.

והנה לפי המשל הלז אין ל"ל
 שכשאוהבים האלו ומקשים אחס
 דצד ומת המולך שמתן להם ומשאלותי
 ציותר נוספות אלא אף זה שהוא עונה
 אותם ומקדם למלאות משאלותם.

והנה זה הענין ממש איהו סדר כח
 היחוד של ק"ש וקדר תפלתו
 שחקנו אצות העולם ואמחנו עם צ"י
 רלוכנו לאחיו צומעיהם ושיגיעו מעשינו
 למעשה אצותינו צזה ואין השחנות צין
 המשל והממשל אלא צומש אח שם
 השלם היזכרה צן המולך וצאמח שהשלם
 הוא מטרותחא צעלמה.

והנה הכלל הגדול ציקוד מוקד אצן
 צוחן אצן פנה ומפורש צכל ספרי
 חכמי האומח שעיקר צריאת העולם
 וכתיבת החורה סקדושה לעמו ישראל
 ואריכות הגלות וציאת משיח לרקנו
 צומחה צימיו סכל ומעט לפי שצעה
 הצריאה צרה סקציה עולמות והצריצן
 ואחר דין סניין לי ודין לא סניין לי
 וזהו צמינה שצירח הכלים הידועים
 לחכמי לצ נפילות סכלילות לחיך עומקא
 דחמים והם המה רמוחים צכחוצ צריח
 חילדות השמים והארץ שהוא חיצה חסו
 וצצצילם הוא טורחה סה"א שכתצ
 החי"י שהוא השכינה להוליחם ולעשות
 מהם יטוב כאשר אחר סכחוצ לא חסו
 צראה לשצת ילרם וצעה סחצצרים יחד
 מכל וכל ויעלה סכל על מקום צמינה
 העוצ ויחצצר סרע ומעוצ אז יחקיים
 כמו שכתצ סע"ח צשער סנונה סקולי
 חלהיחם ומלשון ספל לך שיסיו מוסקלים
 ומפורשים ומעוצ ולא ישרר כ"א סרע
 צעלמו אז חסרפון צאש ויחצצלו מכל
 וכל וכן כתצ סזוהר צצ"י כי חשא
 (די ק"ל) על סקוק (ישע"י) וס"י צאמחית
 סיוחם ככון יס"י סר צית ס"י צראש
 ספריס

ההרים וז"ל השתחא איח לדייק וכו' הכי דהחורה וכל בחינת הגאולה חלוי בהשכינה שנקראת אחרית הימים כשהיה מצרית הרע ולחדצקותא בה יהי מוטוב ולא רע, כי האלינים כליל יחלוף, וזהו כדברי הע"ח הנזכר שכחצ שיעקר חליית הקץ הוא צמה שכתבר כל הטוב מהרע וכחחך וכפסל הרע מהטוב ואז פקולי אלהיהם השרעו צאש וכו' ואז יאמו הי ככף הארץ וינער רשעים מן הארץ כדך פקולי אלהיהם שכתב הע"ח כנזכר והלדיקים ישאלו [מספר שער החפילה].

פרה ה.

בו מבואר גודל העון של דבור בעת התפלה.

אהובי אחי אל כא הרעו ואל יעשה אדם עלמו רשע שעה אחת לפני המקום אשר צמר בה מכל היום להקהל ולעמוד לפניו בשעה זו שהוא עת רגון לפניו להחגלה לצוא אל המקדש מעט לפקוד לשכינת כבודו השוכן אחס צחוך טומאותם ולהמלא לדורשיו ומצקשיו ומיישלו, והמספר צלרכיו מראה צעלמו שאינו מספץ להצונן ולראות צגלוי כבוד מלכותו ונעשה מרכבה עמאה לכסיל העליון שנאמר עליו לא יספץ כסיל צחונה כו' כתיש הזהר והארז"ל דהיינו שאינו מספץ להצונן ולראות ציקר חפארת גדולתו של מלך מה"מ הקצ"ה הנגלות למעלה צשעה זו וגם למטה אל החפלים להציע אל כבודו וגדלו המהעטף ומחלצש צחוך חיבות החפילה הקדורה צפי כל ומחגלה לכל אחד לפי שכלו ושורש קשמתו כיכחי צפי שכלו יהולל איש יהלל כחי צ ומלכותא דרקיע כעין מלכותא דארעא שדך המלך להיות חציון עוזו צחדרי חדרים וכמה שומרים על הפחחים אשר כמה וכמה מלפים ימים ושנים לראות עוזו וכבודו וכשעלה כלו להחגלות לכל ותעציר קול צכל מלכותו ויקר חפארת גדולתו, ומי שעומד לפניו ואינו מושש לראותו ומחעק צלרכיו

כנס

היבח חוכיח אח עמחך אפילו מאה שעמים ולראת לא לוכל להחמק ולהחריש מלצוק עוד צקיל ענות חלושה צמוטתא מנייכו צרחין כפישין חוקו כל על כפשותיכם והשמנו והזהרו מאד מאד על החורה ועל הצנודה שצלב זו חפלה צכוונה להחחיל כולם יחד כאחד מלה צמלה ולא זה צכה וזה דומס חס ונשיח שיחה צטילה הי ישמרכו ועיקר הקיבה וגמא צהנזקין הוא מתיורדים לפני החצה שהוא הפקר לכל הרולה לפשוט רגליו החוטף אפרתי וכו' ואי לראת זאת העלה שיעולה וחקה קצועה חוק ולא יעבור עוד ח"ו דהיינו לצחור אנשים קציעים הראויים לזה עפי הגורל או צריו רוב המיין דהיינו שומחללים מלה צמלה צדך המילוע צקול רב ולא מארכים יוחר מדאי ולא מוקלדים וטוטפים ח"ו. ועליהם מוטל חובה לירד לפני החיצים כל אחד ואחד ציומי אשר יגיע לו ולאסוף אליו קצי קצי כל המחפלים צקול קלח

שעמוד צהר סיני והצומע דיצור עפי
הגבורה לישראל ע"כ. [מאגה"ק סוגיד
מקאזניץ].

פרה ו.

בו מבואר חיוב תפלה בנחת.
ושהתפלה הוא העיקר לעורר הלב
לעבודת השיית.

הנה לא עוצה השמועה שמעתי
אשר עם ה' ועבדיו מלפני
החיצה (שאלו מניחים להיות ש"ץ)
האיש החפץ צמים ואריכות ימים של
כל איש שצמקדש מעט הזה
כמאריזל שלשה דברים מאריכים ימיו
של אדם ואחד מהם המאריך צמקדשו
ואף גם מי שהשעה דמוקה לו ציור
וא"א לו צום אופן להמחין עד אחר
עניית קדושה של חזרת הש"ץ הזם הלא
עוז לו שלא לשמוע קדושה וצרכו
מליד לחייהם של הספלים צמים וכי
ועיקר העבודה צמקדש ושיחא הוא
ההפלה כמ"ש הרמ"ז ז"ל צעית ופעית
מכש"כ וקיו שראוי וכחן ליתן נפשנו
מוטע עלי' והיא חובה של תורה מוטע
למציני מדע תועלת ההצונות ועומק
הדעת ק"ח כל חד לפוס שיעירא דל"י
צמקדש של מוקום צ"ה צמקדש
דחמה ושחי צרכות שלפני ק"ש יולר
ואהבה לעורר צהן האהבה המוקדמת
צלצ כל ישראל לצא לצמיח גילוי
בהחגלות הלצ צעית קיש עלמה שזאת
היא מלוח האהבה שצמקדש ואהבת כו'
בכל לצצך כו' הנמנית ראשונה צמקדש
מלוח כמ"ש הרמב"ם ז"ל שהיא מיקודי
התורה ושרשה ומוקדש לכל רמיח מיע
כי על אהבה המוקדמת צלצ כל ישראל
צמקדש ועצמס לא שייך לוי כלל
ודעת לצצן נקל כי כשהאהבה היא
מוקדמת היא עודינה צמקדש האלקית
לצדה וכצמא לצמ"י גילוי לנפש המיוחית

לוי

כמה גרוע וסכל ופחי הוא ומקסל
כמהות כדמה וכי' אחרו צורה הק'
למחיצ קלנא צמקדש עילאה ואחזי
פרודא וליח ל"י חולקא צמקדש דישראל
ר"ל ע"כ שליחותיהו דרז"ל קא עצינא
לגזור גזירה סיה לכל נפש שלא לשיח
שיחה צמלה משיחחיל הש"ץ להפלה
החפילה עד גמר קדיש צמקדש שחיה
וערציה ומנחה וכי' והעובר ע"ז צדון
ישב על הארץ ויבקש מ"י אנשים
שיחיו לו ידיו שלמעלה ושב ורפא לו
ולא חל עליו שום ידיו למפרע כל
עיקר בו מחלה לא חל וכי' ולא על השוכח
או שחוקו מפיו כוה חיות צלצ
מחיון ש"ל חמה כלל וצומן לצצות
וכליות חלקים לדיק העינה ה' לעובים
ולישרים צלצותם (לקוטי אמרים).

ולא נלחה חרות אח עמוד העסן
הענין הוא כי צמקדש של מטה
מכוון כנגד צמקדש של מעלה וכשהקטור
עסן עולה לצמקדש של מעלה נהקבל
צמקדש קדש קוציה ומזה צא השפע
לכל העולמות צלצ כשהרות ה"י פ"ר
אח העסן לא עלה למעלה והי הכק
וכחיו ואה"י להס למקדש מעט אלו
צחי כמקדש וצחי מדקדש צמקדש יודאי
שכל צמקדש וצמקדש מכוון כנגד צמקדש
וצמקדש של מעלה וההפלות עולין
למעלה לצמקדש ולצמקדש של מעלה
לכן לריך להזהר שלא לדבר צמקדש
שום דיצור קל חוץ מן החפילה כי
כשמדבר דברים צמלים דומה כמו שמדבר
עם המלך והוסף פניו מומנו ואומר
אדוני המלך א"א לדבר עומק רק אדבר
חפלי וצמה הוי דומק רגלי השכינה
חיו ואף שאר העם מחפלין צמקדש
חפלין ג"כ יוכל להיות שלא חקיצל
חיו חפלין צמקדש האחרים ומכ"ש צעית
חזרת הש"ץ וצעית קריאת התורה שלריך
לשמוע דברי הש"ץ כי הוא דוגמת משה

פ'רה ז.

בו יבואר שלריך האדם לפניה לבו
ומטרת המחשבה צעה
החפילה.

המתפלל ישים כל כוונתו בחיבת החפילה
ויכון להוסיף תחכה בהעולמות
הקדושים ולהעביר רוח הטהור מן העולם
ויחוקן עולם צמלכוהו יח"ש ולא יכון
האדם צמפלחו על עניניו ולדכי עמנו וזה
צדור לכל מצין שלא כיוכו אנשי כנסת
הגדולה על הנראה ומפיעו פירוש
המלות לצד כו"ש לעיל והפילה כנגד
המידים הקדושים שהיו עולות כליל לאשים
כלה לנצח סלקא ולא הי" זהם חלק
הדיוע כלל והעלה היעולה על זה
היא כמו שאמר המגיד להצ"י ליחזר
ומלחשוב צענה החפילה צשום ומחשבה
אפילו של חורה ומלות כי אם בחיבת
החפילה עלנוס וכו' שומעתי פעד
צ"ח הגואל צ"צ לא היתה ולא הי" שום
חפלה צפרטות דומה לחברה שקודם
לה ולאחר"י כלל כו"ש צחקונים תקון
כ"צ וכן צכל יום לחצירו שלפניו
ולחצרו והוא צלתי אפשר אם לא ע"י
הצ"ח העליונה ורוח קדשו יח"י אשר
הופיע עליהם השפעה עלומה צעה תקון
נוסח ומצנע החפילה והצרכים שם הוא
יח"י צפיהם אלו החיבות ספורים וגכיות
צחוכם כל החקונים לז"ח ו"י הוא
אשר עמד צקוד הי על עומק כוונתו
יח"י איה דרך ישכון חורה של כל
חיבה פרטיה ומס אלא העיקר צעבדה
החפילה צענה שהאדם מוליא ומפיו כל
חיבה ומחפילה ילייר לו אז צומשצחו
חוחם החצם צחוחיח"י כלוחתה ולכוין
להוסיף על ידה כח הקדושה שיעשה
פרי למעלה שלכן קצרה החפלה דברים
העומדים צרומו של עולם שכל חיבה
צלוחתה מעש הוא העולה למעלה

למעלה

אזי הוא צמחגלות הלצ צחלל סמאלי
מקום משכן כשם החיובית וזהו ענין
צירור כילולת המוזכר שם צע"ח ופע"ח
גצי חפלה שלכן הוא עיקר העצודה
צעקצוה ומיחא לצבר כילולת וכו'
משא"כ צדוכה הראשונים שהיו נשמות
חאלקית גדולי הערך הי' הצירור נעשה
כנגע צק"ש לצד וצרכו שלפניה ופקד"י
צקלה וכו' וד"ל [לקו"ח].

ועתה הפעם הנני יוסיף שניה ידי
צחוספת צירור וצקשה כפילה
שעושה ופרושה לפני כל אנשי שלוים
הקרוצים והרחוקים לקיים עליהם שכל
ימי החול לא ירדו לפני החיבה הצעלי
עסקים שאין להם פנאי כי רק איהם
שי" להם פנאי או המלומדים או
הסמוכים על שולחן אציהם שיכולים
להאריך צחפלה השחר ערך שעה
ומחלה לפחות כל יומה החול, ומס
יח"י היורד לפני החיבה וכו'.

אך צצצחות וימים טובים שגם כל
צעלי עסקים יש להם פנאי ושעה
הכשר להאריך צחפלהם צכוונה לצם
ונפסם לה' ולדרכה עליהם מועל ציחר
שאה ויחר עז כמו שכתוב צשיע או"ח
וכמו שכתב צחורה משה ששה ימים
העצוד כ"י ויום השציעי צצה לה'
חלקיך דייקא כלו לה' ולז"ח גם מס
ירדו לפני החיבה וכו'.

ובגון דא לריך לאודועי שצדעתי איה
לשלוה לכל המונינים מרגלים
צקחר לידע ולהודיע כל מי שאפשר
לו וכו' ומחעלל יהי כידון צניחוק ומקום
להיות נדחה צשתי ידים צצואו לפה
לשומע דא"ח ומכלל לאו אחה שומע
הן ולשומעים יונעם וחנא עליהם
צרכה עוז וכו' [ס' לקוטי אמרים].

הוא מקולק מזה העולם והוא מנכי עליי ומעלה, עד שגם אחר החפילה יקשה לו מאד לפנות ומחשבתו לענייני זה העולם ויהא צעיקו כאילו נופל ויורד מאגרא רוח לצירא עמיקתא וכענין חסיד"י הראשו' וכי תרצה ותחפשטו אחצתו יתנך זכה נפשו עד שיהא חושק ומתארה זאמה שדדנרו עתה אהרו הדבור הקדוש של איזה חיבה מהחפילה תהא נפשו יולאח מהגוף לגמרי ותהעלה להחדיק כניכול זו יתנך (ק"י אהיה).

פרה ח.

הוכרת שם שמים והעתקה מספר
כנסת ישראל.

בספר שעני אורה כתב וז"ל דע כי השם הוי"י ית' הוא שורש ועיקר לכל שמוותי ית'ש, וכל השמות והספירות והעולמות והמרכבות עליונות ותחתונות כולן אחיות וקדירות וכשירות זו וכל האותיות והנקודות תלויות זו כל הילוכים עומדים וקיימים זו וכמה אהה לריך להחצוין ולהזהר שנעת שאתה ומחירו דע שאתה נושא על פיך כל השמות והמרכבות העולמות ומלואם וכאמר לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא כי איך צרי' קטנה ושפלה תהי' נושאת על לשונה שם הגדול והקדוש ית' לעד שכל זכאות מעלה שואלין אלו לאלו למה העולם נרעש ואומרים לפי שפלוני הרשע מזכיר את השם וכו' לפיכך נתרעשו שמים וארץ וכמו חילן שמנענע השורש יתרעשו כל הענפים והעלים כך בשמחיר השם צ"הוצ"ש יתרעשו רל לזא מעלה ומטה עכ"ל בקי"ר.

ראו אחי ורעי אהובי נפשי מהרעש הגדול בכל לזא מעלה ומטה שצביל האדם המוליד ש"ש צלי כונה ר"ל ואיך לא יתן האדם אל לבו בצאו

אל

למעלה כל אחת למקורה ושרשה לפעול פעולות ותקונים כפלאים וכל אשר יוסף הרגלו בזה יחוסף לו עהרה ומחשבה בחפילה והוא כונה פשטיה.

עבודת החפילה השלימה לריכה שתהי' עם הנפש כדכתיב ולעמדו בכל לצרכם ובכל נפשכם ואחז"ל זו חפילה יחמיד האדם חפלתו בזה המדרגה ויחוסף לו עהרה על עהרה כי מלינו בנמה תקומות במפרח ובדברי חז"ל שהחפילה נקראת צבס נפש והענין שעבודת החפילה הוא צוקוס עבודת הקצנן וכמו שהקצנן הי' להעלות נפש הנהמה למעלה ולכן עיקר הכפרה הי' חלוי צוריקה הדם הוא הנפש וכן הקערה האיומים עיקרם הי' לכוונת העלאת הנפש כן עיקר ענין החפילה היא להעלות ולמקור ולדבק נפשו למעלה כי כח הדבור של האדם נקרא נפש וכו' והדבור הוא עיקר נפש האדם שזה יתרון האדם מן הנהמה אי"כ כל חיבה שיואלח מפי האדם הוא כח וחלק נפשו לזאת צעה עומדו להחפיל לפני קונו ית'ש ישאט נופו ועל נפשו היינו שיסור כל רעיוני העגלים ומכחות הגוף שנחקקו וכחדדקו בנפשו שלא תהי' עבדות הפלחו רק בהנפש ורעותא עילאה דילי, והוא שקודם עמדו בחפילה לריך לצטל ולהסיר מעליו צומחצתו כל תעובי הגוף והנאותיו וכל ענייניו עד שיקצע צומחצתו למאס הגוף כאילו אינו צעל גוף כלל רק נפשו לצדה הוא המדצרת חפלתה ובדברו כל חיבה שהיא כח וחלק ומנפשו ידביק בה רעותי' מאד ליתן ולשפוך זו נפשו ממש לגמרי ולהדציק צשורש העליון של חיצות החפילה העומדים ברומו של עולם וכמ"ש צזהר ויקהל דף רייג ע"צ כד פלח למרי' צללותא אדצק רעותי' ככורח צמחלתא וכו' ואז יתשב כאלו

אל הקודש להזכיר את השם הנכבד הגדול והטורח הו"י ז"ה וז"ש או שאר שמות הקדושים להוליא מפיו זכונו עליונה עכ"פ וכשמחלל בלא לזכונה שמות מוליא מפיו בלא זכונו ואף שמישצ נקרא הוליא ש"ש לזעלה מאחר שלא הוליא ש"ש באימה וזיראה זרחת וז"ע ומה גם בלא ידיעה מחשבתו כלל אוי לאוחו זושה וכליונה ואיך ישא פנים אחר פעירתו כשישאלהו על כך. גם יזכר האדם כשיאמר אלקינו מלך העולם שיחשוז פירוש המלות זשומחה עליונה שהיא נקרא אלקינו אלקי ישראל ועל גדול מלכותו יו"ש"ה.

ובסידור הארז"ל כי ובהזכרת השם יזעזע כל איצרו ויזכר שלא יוליא ש"ש לזעלה ואפי" בכל לשון וכשיב צמזואות שאינם נקיים ע"כ. ובספר מחוק מדגש כחז וז"ל ואיך לא יחד האיש זוכרו ש"ש וישא ק"ו ומלאכי מרום שרפים וחיות ואופני הקודש שמהללים ומשנמים שמו ית' נקדושה ובעהרה באימה וזיראה צפחד ועדה זרחת וזחלחלה ובהגיע חור אוננס שצח קילור הכמות של קק"ק הלא חרוד יחדו חרדה גדולה עד מאל עונים באימה ואומרים זיראה וסחיות הקודש לעומתם כמיש צפרקי דר"א שעומדים באימה וזרחת וז"ע ומזיעה פניהם כהר דיכור מושך לפניו שנאמר כהר דיכור נביד ונפיק מן קדוהי ועונות ואומרות.

ויש לאדם לידע שקרוב לטעה מאות שמות הקדושים של יולניו ית"ש שמות שאינם נוחקין יש זחפילות שמחית של חול וזחפילת ז' והי זוחא רחוס עוד מוקיפין שמונים וארבעה שמות הקדושים וזמזינות שמוסיפין צשצח וזחפילת מוסף כיחוספו כמה שמות הקדושים לכן אחי ורעי שימו לזכס לכל הדברים האלה

וזחפילות חעשה לך מלחמה לזכר צוה מאל ומאל.

ואיחא צקפרי, הן החוטפין ומזליעין חיצות החפילה כשנחיס צא מלאך אחד ומגריפות של אש זידו וחוחצ ומלעיט אוחן האותיות שהי מזליע ר"ל וזוהיק איחא איכון לאמרי חיצות החפילה זחזלעה וזחלעעה איכון מערצ רב וכו' ואחמר צהו ואף ד' חרה צס וכו'.

ובסידור נהו"ש כי מעשה טורח מאוד מחסיד וקדוש אחד איך שהכחהו אחר פעירתו צז"ד של מעלה כונה פרחים כזוכני השמים ואמרו לו אלו הנקודות חיצות החפילה אשר זזית זחפלהך ושאר החלופים ודלוגי אותיות שלא נחת ריוח זין הדצקים אלה האותיות והנקודות כלם מקעריגים עליך ומצקשים עליך דין לאמר פלוגי שונע אותנו מלהיות ליונים זכחר העליון ונחרץ ומשפטו להיות מוגולבל לחקן אשר עוית וכו' וע"ז ידו כל הדוים וחרדה גדולה יחד כל הירא לנפשו ויראה לחקן אשר פגס ויחפלל חיצות החפילה זמחון כונו שמונה מעות ואף אס יתאמר עי"ז וילהתפלל זלזור חשלה חטיפה ר"ל ודי זבהרה זו להירא לנפשו ע"כ.

ובבפר דרך משה וז"ל ויזכר מאל שיהי קריאת הדלת של השם (אדני) זחולס ולא כמו ש"ש מהמונים שקורין הדלת צשצח וזודאי לא מן השם הוא זה שיהי מורה על אדנות שהוא אדון הכל ולכן אל יסיה דעחו להזכר צוה עכ"ל.

הובן דברי ספר יקיד ושורש העבודה החכה מכל אדם צמדע איחנו הודע (קהלת טו) אל חנהל על פוך ולצד אל ימחר להוליא דבר לפני האלקים וכו' שים על לצד לפני מי סוליא

שמולחי ואחורו טפה קרוחה איך לא יראה וכי' ונגמר דינו לגיהסם או בגילגול ובחר בגיהסם ומגילגול עכ"ל ע"כ לריך לזהר מאד ושלו' על ישראל אכ"ר.

פרה מ.

תפלה ברמעות.

תפלה מי שנחפלה בדמעות אין חפלה חוזרת ריקס כמיש צוה"ק פי ויחי די רכ"ג וז"ל והיינו דחנין כל צד כש דאש"ד דועין קומי קצ"ה אשיג דאחור עלי' עוכשא יחקרע ולא יכול ההוא עוכשא לשלטה צ"י וכי' עיש ועוד שס צדי רפ"ח ע"צ ויבך חזקיהו צכי גדול דליה חרעא דקיימא קומי דועין עיש וכן אחורו רז"ל בעצ צרכות כל השערים נכעלו חוץ ושערי דמועות שלא נכעלו עיש, וכן אחורו צויה פי שמוח (די י"צ ע"צ) וכשי"כ מאן דאוש"ד דועין צלוחא דליה לך חרעא דלא עלין אינון דועין וכי' עיש ועוד שס (צדי כי ע"ה) ח"ר האי מאן דללי ובכי ולעיק עד דלא יכול למרחש צטמותיי האי ללוחא שלימחא דהיא צלחא ולעולם לא הדרה ריקבא אחרי' גדולה לעקה שקורע גז"ד של אדם מכל ימיו ריי אור גדולה לעקה שמושלח על מדה"ד של מעלה ריי אומר גדולה לעקה שמושלח בעוה"ז ובעוה"ב צשזיל לעקה נחל האדם העוה"ז והעוה"ב דכתיב וילעקו אל די צלל להם ומולוקותיהם ילילס עכ"ל. [קגיי צסס מקובלים]

הרביקות הוא כשאומר תצה אחת הוא מאריך צאורו תצה הרצה שמוחה דציקות אינו רולה להפריד עלמו ומחצה ולכן מאריך צאורו חיצה. המדבק את עלמו בחלק אחד ון האחדות דבוק צכלו וסיס

סס"ד

חוליא דצריך וכקוט האי כלל צידך צאיזה צרכה שיהי כשיאמר צרוך אחת ילייר צומחצצחו כאלו מוש אומר צרכה זו כנגד הצורא יצברך ויחע"ה לכוכה כי לשון צרוך אחת מורה על זה ולא יהא שום דבור יולא מפיו צענודה הצורא יצברך ויחעלה כולוח אנשים מלומדה ר"ל רק לכוכה הצורא כי מלא כל הארץ כוי אס אינו עושה בן צרוך לכל צד שכל שצרכה זו כאלו לא צידך כלל ועוטפו גדול שצטל צרכה שחקנו אחסי כנסת הגדולה ומחסר הנחה רוח להצורא יחי כי אף צרכה המולח וצרכה הודלוח הם חקוקים גדולים צעולמות עליונים הקדושים וצרכה הנהנין עוד מוסף קרה שאכל ושחם צלא צרכה ונקרא מועיל צקדשים [שקודם צרכה לה' הארץ ומלאה] ונקרא גזן כצוצור צגמור צרכות דף ליה ואף גם זאח שחוליא מפיו שס שמים לצטלה, וכדי להלחי צ לצ האנשים להסירוח צהצורה שס שמים צמורא אעתיק מעשה כיראה צקילור המחצר זרע יחם אינגד ושמוע קול רעש גדול פנו מקוס ללדיק שנסער וקצלוהו צכצוד גדול ונחנו לו ספר חורם צזרעו ושאלוהו קיימה מה שכתב צזה ואמר הן וכי' ואח"כ הביאו לפניו הארבעה עורים ושאלו אותו קיימה חורה שצע"פ ואמר הן ואמר לו מי מעיד צך וצאו המלאכים שצבראו ון המולח שעשה זה אומר אחי צבראחי וכי' ואח"כ שאלו אותו מזהרה מלהוליא ש"ש לצטלה וידוס שאלו אותו עוד פעם אחת ואישחיק ולא אומר מידי, והכניזו אחר עדות וצאו גדודי מלאכי חבלה לצושין שחורים ומחעטפין שחורים זה אומר אחי צבראחי ציוס פלוני שהוליא כונה וכונה ואזכרות צחפלה צלא כוונה וכי' ויקרעו שמולוחם כל הציד של מעלה וגם אחי קרעתי

הסיפך [פורח יוסף].

מעלת עניית יהא שתי רבא זכוונה שמוחלין לו עוכותיו ושפוצרין זה כחות הקטרא אחרא ומצטלין זה כל הלכות ומצלי משים.

גרסינן במסכתא שבה אור ריב"ל כל העוכה אמן יהא שתי רבא זכל כחו קורעין לו גזר דינו שנאמר צפרוע פרועה משים דזרכו אח די רי חייא בר אבא ארי יוסנן אפי" יס זה שמוץ עבודה זרה מוחלין לו עוכותיו כחיב וכו' אור ר"ל כל העוכה אמן בכלכחו פוחסין לו שערי גן עדן שנאמר פחמו שענים ויבוא גו לדיק שומר אמונים אל תקרא שומר אמונים אלא שאומרים אמונים מאי אמן א"ר חנינא אל מלך כאמן ויש לכיין זה כשאמר חיבה אמן שהוא ר"ח אל מלך כאמן. חוספות. ובווד"ק חנומה קדושא דא סלקא זכל סטרין וכו' וחצרא ומעולין וגושפנקא דפחזלא וקלוסין ציסין וכו' ולאחצא [ולענות] בחילא תקיף [זכח גדול] זגין דיחצר חילא דקטי"א: א"ר ישמעאל זן אלישע קח לי סר הפכים ידידי שב צמקי ואגיד לך מה יהי על ישראל והיי דמעוה נופלות לו מעיניו לעיני והיי אומר שזכל יום ומחדשות גזירות קשות כו' וצטעה שצני ישראל ככנסין לצחי ככיסיות ולצחי מדקשיות ועוכין יהא שמו הגדול מצורך אומר הקצ"ה אין אחי מניחם ללחא.

פ"ה י.

במהות העולמות סיהי צו לורך להבין היחודים הכה המאליל העליון אשר האליל כל העולמות נקרא אין סוף והאליל הי עולמות זה נשמה לזה וזה לזה והן אי) עולם שנקרא צלשין הבאויים לחלמות. צו) עולם האלילות. גי) עולם הצריאה, די) עולם

הילירה, הי) עולם העשיי, ואלו החמשה עולמות הם שם הוי"ו אחת כי קולו של יוד הוא עולם הלחלמות והיוד אלילות והיה ראשונה עולם הצריאה והואו הוא עולם הילירה וההי' אחרונה הוא עולם העשיי.

מצאחי כחוצ צטס הרב הקדוש מוהרי"ו צעש"ט זלה"ה צטס הרמזין זלה"ה וז"ל כשחללה לחלמה צדציקות הי אזי העשה כן מעלה צמחשצחך כאליו אחת צוקע אייריס ורקיעים ואחת מעלה כשמתך לעולם העשיי שהוא נגד הי אחרונה מן השם הוי"ה יח' ואח"כ יעלה צמחשצחך כאליו אחת עולה יעולם העשיי' ואחת מעלה כשמתך לעולם הילירה וחכין אוח וי' ומשם הוי"ו יח' ואח"כ זכוונה זוחכין כאליו אחת עולה לעולם הצריאה וחכין אוח ה' ראשונה ומשם הוי"ו יח' ומשם לעולם האלילות וחכין אוח י' ומשם הוי"ו יח' ובעולם אלילות שם העשה יחוד הוי"ו שלימה כי שם הוא עולם השמות ואח"כ תחזור ותחד צהדרגה כאלו אחת יורד מעולם אלילות לעולם הצריאה וחכין שאחת יורד מן יוד של שם אל הי ראשונה ומשם אל וי' שנות לעולם הילירה ומשם אל הי אחרונה ש:ווח לעולם העשיי כי כל עליי היא צחי' אהבת הי וירידה הוא לורך העליי ע"ש כמה ענינים וזה דרך הדציקות והיחוד כמ"ש והנה קולם מולצ ארלה וראשו מניע השמימה וארז"ל שהוא קולם של די שליחות שהם נגד די עולמות חכו שויחי די לכנדי חמיד.

ולא יהי קשה איך מעלין הכפש לעולם העשיי ואח"כ לעולם הילירה ככ"ל כי כן הוא זכוונה הארז"ל צפור כוכה החפלה כי עד צורך שאמר יכוין לעולם העשיי ומן צורך שאמר ולהנן יכוין לכלול עולם סעשיי

סעשיי צעולס הילירע וגם יכוין להעלות רוחו כו' ואחיכ צישחצח יכוין לכלול העולמות שלמענה צעולס הצריאה ולהעלות כל השמות וכשמות עמהם וכו' וצחפלה י"ח יכוין לכלול ולהעלות העולמות שלמענה וגם עולס הצריאה צאלילות הקדוש ע"י כללות מדה המלכות דאלילות ע"ש ואין להקשות איך וצמה מעלין אך הכל הוא ע"י הכוונה ואחיכ צקוד כוונה ירידה השפע חוזר ויורד ככוונה מעולס האלילות לעולס הצריאה צאוונרו וצומור יענך ומשם לעולס הילירע צאוונרו וצא לליון וצומור חפלה לדוד ומשם לעולס העשיי צאוונרו שיר של יום והקטורת ואחיכ השבח של עלינו לשבח יכוין לחלק שפע הערך צקוד וחתן חרף לציחהוסיחודים האלו כיון שהם ע"ד המלות אין צהם שום סכנה ומכשול ח"ו כי שומר מורה לא ידע דצר רע. [כחר כהורא].

סגילה שיאמר קודם כל חפלה וכן צכל דצר שעושה לש"ש לסם יחוד קציה, ועי"ז אינו מפריד עלמו מהקדושה וכן ראיחי אכשי מעשה כשסיו יושנים בעולים ומלות סיו ומשמשים צלייח וס"י ומסכלין צהן כי זס ענין גדול ותקומה לשכינה.

סגילה לצטל ומשצנת רעות צחפלה יאמר פקוק זס אש חמיד חוקד וכו' קצלה מאל"י.

תפלה בלא כוונה מעורר ומקטריגים ח"ו כי לכל חנה מיוחד מאלך צפני עלמו וכשמחקר האות מדהם המאלך מוץ.

כתוב צקי הכוונה וז"ל צכל פעם שאלהם מוזכר השם סו"י יח' צכל מקום חכוין לכלול יחד סו"י ואדניכזה יהו"א אדנין יאהדוניה [וראוי לכל איש ירא ומרד לקנות סידור סדפס ציכשלים עם שילוב השמות או לכחוצ לעלמו על ראשי עמודי סידור החפלה שלו].

פ"א דצרים המוקובלים לצטל ומשצנת רעות.

שמעתי ומקובל גדול קבילה להעביר ומשצנת חוץ צעת החפלה שקודם שיחמיל להחפלה יעצור יד ימינו ג"ס על מלחו ויאמר כל פעם הפסוק לצ עטור צרא לי אלקים ורוח ככוין חדש צקריצו, ואם נפל לו ומשצנה חוץ צאמלע חפלה צמקום שאסיר להסמיק ישחוק מעט ויעצור יד ימינו ג' פעמים על מלחו ויהסר הפסוק הכ"ל (שלה"ק).

פ"ב דצרים המועילים לכיון חפלה. (נהורא) כחצ שיוש"ה הדצרים המועילים לכוכות החפלה להוליח התיצות מפיו ומש כאליו מונה מעות הוא שיחן הפסקת כשינה צין כל צ' או ג' חצות ושיחפלה צלשין חחגונים, צזוהיק מזהיר שיזהר שלא ישמע אחר קולו חפלהו ושלא יפחה עיניו צשעת החפלה ואם מחפלה מחוך הקידור יזהר שלא יסכל חילה.

דהמניד כחצ לעהרת המשצנה יאמר ז' פעמים הפסוק מה יעית ומה נעמת אהנה צתענוגים והשכ קרע טען.

נכוין לוונר כל הצרכות מחוך הקידור דייקא ולא צע"פ וזה מועיל מאוד לוונר כל חנה כחקנה ומועיל ג"כ להסיר ומשצנת רעות [רמו לדצר כחצ הגר"א אמר עם הססר ישוצ ומשצנתו הרעה היינו שאם מחפלה מחוך הקידור ישוצו אחר סמו"ז].
העצילה

ומה עוז ועעיס לוונר היהר"ל מהרה"ק ר"ר אלימלך ז"ל הכדפס צסידורים כי זס מועיל מאוד לעהרת המות.

לפני כח כבודך ככלל חפלת כל ישראל
 והעלה ותנשא לכחך על נאשך ע"י
 (מעטרו) שר הפנים יהר"מ ה' אר"מ
 שחתן חלקי מיושבי ציהמ"ד.

ונבון לקבל על עלמו אחנת ישראל
 ולוור הרני חקבל עלי מרת
 ואהנת כרעך כמך ואח"כ יאמר.

הר"ני מוזמן להחפלת חפלת שמרת
 בדחילו ורחימו בקוד אר"י צודה
 החמד שתקן אצרהס אציוו עליו השלוב
 קצא קדישא ליחדא קודשא צוך הוא
 ושכינתו [ויכוין צסס יאחדונה ולא
 יוליא צססחיו] צדועא ימיכא על ידי
 ההיא עמיר ונעלס צסס כל ישראל.

על ידי נחינת פריעת ללקס קודס
 חפלת פודה חפלתו מכל חקערג שחאמר
 אחי צלדק אחזה פניך וכו' ויאמר.

הר"ני מכון מענה על כל פרע ופרע
 מועשי ודיצורי ומחשצותי של כל

פנים יצו יצו יצו יצו יצו יצו יצו יצו
 קוי"ס צסס כל ישראל להכריע אח
 עלמוי ואח כל עם בני ישראל ואח
 כל העולם לכך זכות. והרני מכוון עד
 למחר כשאזכיר שם הוי' שהוא הוי' הוי'
 ויהי "אדני" שהוא ארון הכל וכשאזכיר
 שם חלקים שהוא חקיף ובעל היכולת
 ובעל הכחות כולם עילת העילות קיצת
 חסיצות [דע"ק].

קודם צרכת ההורה יאמר הריני מוזמן
 לקיים מ"ע לצדך על הגורה
 לשם יחוד קוצ"ה ושכינתו.

לוי"מ הצרכות בקיל ונעשה צא' שהי'
 כחשז כקל צין הצריות ולאחר
 נוחי צא' עם כתר עשזים צראשו וישז
 לפני הפתח צצהכ"י ושאלו מה זכות
 היחה לך שזכית לכך ח"ל צזכות שסייחי
 אוור צרכות צקול נעים צציתי וצצהכ"י
 והטעמים שמו עלי לצטל רוחות רעות
 צעוה"ז [מ"מ צסס א"ז]

הטבילה מועיל מאוד נערתה הנפש
 ולר"ך לזרז מאלד כעה שרצים

מהמון עם כוהגין לילך אל המקוי
 ומצרים שס דצוריה יחריס ומהס
 לשון הרע וללכות ר"ל ועייז ככשלים
 גם בני חורה להחצנר לללים ומוגמים
 מאלד נשוחס כמזוזאר צקפרי חלמודי
 צעשי"ע ואחרתי רמו לזס שחזיל דרשו
 ודעה זה קדר עהרות שלטהרת הנפש
 לר"ך דעה וטבל להחכהג צאוסן שיהי
 להועיל ולא להיסך ח"ו].

קודם החפלה לא ידבר כלל דברים
 זעלים וגם אחר החפלת
 שעה אחת צין צצוקר צין צערצוהחפלת.
 חסי צקול רס וצכל כמו [ר"ש
 מניקלשצורג].

לא יסחכל חון לד"א עכ"ל צלכחו
 לציסככ"ט וצחזיכחו מציהכ"ס וגשעה
 החפלה.

קודם החפלה יאמר הרני יצו יצו
 צועלה באילו אחי עומד צירושלים
 צציהמ"ק ומכוון כנגד ציח קדשי הקדשים
 כמו שחאמר והחפלתו אל היקוס
 חוס.

בשיבתם אלם לצה"מ יכוין שגופו ככנס
 לצה"מ של מעט והנשמה
 לצה"מ של מעלה וכן כשיכנס לצכה"כ
 לכך ירצה צהס צישיצה חדיכ.

אח"כ יכנס צמורא וצחיימהורעד ככנס
 צהיכל וילך וצצואו כנגד ארון הקודש
 יאמר ואחי צרכו חסדך אצא ציהך (צזכות
 אצרהס שנקרא איש חסד) אשתחווה
 אל היכל קדשך (צזכות ילחק שבעקד
 צ"ג המוצס צמקוס קדוש) ציראחך
 צזכות יעקב שחאמר מה נורא המקוס
 חזה).

רבשי"ע צזכות שלשת אציה"ו אצרהס
 ילחק יעקב שזוא לציהכ"י
 להחפלת לפניך חפלתו וצזכות חעלה
 חפלתו חפלת סאציון לומחיס וללרון